

SANT JAUME, L'APÒSTOL DEL CAMÍ

per GRISELDA COS I BOADA

Celebrar la festa d'un apòstol és recordar que ells són el fonament de la nostra fe, les arrels i la saba de la nostra vida cristiana.

Jaume, el Major, respongué amb promptitud i generositat a la crida de Jesús i fou un dels tres deixebles preferits que l'acompanyaren en moments molt importants per a Ell. Jaume fou el primer en donar la vida per Jesús, a qui tingué com a mestre i guia del seu camí.

La fe cristiana és un pelegrinatge.

Sí, avui es parla del camí de Sant Jaume. Un camí en què l'apòstol recorda que el centre i la meta és Jesús. Ell digué: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida». I l'apòstol va aprendre molt bé de Jesús que el camí de la glòria passa sempre per les sendes de la creu i que l'estil evangèlic és servir i lliurar la vida «com el Fill de l'home que no vingué a fer-se servir sinó a servir els altres, i a donar la vida».

Per això, també per a nosaltres, caminar per la vida no pot ser mai una ruta turística, ja que l'estil evangèlic és l'estil del servei, i beure el calze demana fer nostres les actituds de Jesús, per a qui donar la vida fou la culminació del seu camí.

El camí pot ser llarg i feixuc, amb pujades i baixades, motxilla amb només l'imprescindible. El que és superflu s'ha deixat a casa o es va deixant pel camí. Un bastó ens ajuda. Cansament i llagues als peus. També poden aparèixer ferides al cor.

Caminar amb els altres dona suport al llarg del camí. Hores llargues de silenci portant sempre la pròpia motxilla; caminar sol també ajuda a entrar en l'interior d'un mateix, i es prega. Experiència de fragilitat. Alegria i emoció en arribar al Monte del Gozo. Satisfacció del camí fet. Encontre profund.

Sí, «portem el tresor que Déu ens ha confiat com en gerres de terrissa» ens ha dit sant Pau. El tresor és Déu i la gerra som nosaltres.